

מסורת הש"ס

(א) ר"ה ט. ערפין יב: ג..
(ב) [לעיל יט.]. א) שייך למתני' דלעיל, (ד) שייך למתני' דלעיל, (ה) וסוף פ"י המשנה שייך לע"צ, (ו) נמכאן שייך לע"צ, (ז) בק"י פ"ח אות י"ד הגיה' ד"ל כ"ב.

תורה אור השלם

1. וְקִדְשֵׁתֶם אֶת שַׁנַּת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם דָּרוֹר בְּאַרְצוֹ לְבִלְי שְׂבִיבָה יוֹבֵל הוּא תְּהִיָּה לְכֶם וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אָחִיו וְאִישׁ אֶל מִשְׁפָּחֹתָו תִּשְׁבָּה: וּקְרָא כֵּה י. ש. שש שנים תזרע שדך וְשָׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שְׂדֶךְ וְשָׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע בְּרִמְדֶךָ וְקָשְׁתָּ אֶת תְּבוּאֹתָהּ: וּקְרָא כֵה ג

^[דרושה הבה טעם]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלימא וכו' משמע דהשנה זו:
(ב) ד"ה שנת חמשים וכו' ומותר בשנת כ"ל ומינת נמי ממקום:
(ג) ד"ה ואת שנת חמשים ואתה מותר שש עין מה שפ"י רש"י בגמ' השנה דף ט:
(ד) ד"ה אמר להם וכו' ואי נמי אמרת יובל אינו עולה למנין שבע עולה:

גליון הש"ס

גמ' דר"ם סבר לא מטייל.
עין לעיל דף ית ע"ב:
בהר"ן ד"ה אסור בה.
פשיטא דהגמ' ע' דר"ק ירמיה כ"ח:

תוספות

הלך אחר רוב שנים.
ולא אית צבו עיבור וכשנדר בשנת ונאמר בחדש העיבור יהיה מותר בחדש אחד לפני ראש השנה קמ"ל דטולה עד סופה נקראת שנה:
י"ן שאני מועדם יובל.
ה"ה דמני למיעוי כי אמר היובל ומיירי [שעומד] בצמנט היובל בשנה ומיתסר עד סוף היובל ומציעא כשהגיע שנת היובל כלפני חמשים ומיתסר או כלאחר זרי אי נמי לפי שני דפרישית במתני' עומד בשנת יובל עמנו מציעי ליה אם נאסר בה דאי כלפני חמשים ולא נמכוון לאסור אלא במתניו

הבא עליו:
ת"ש. מפלוגתא דר' יהודה ורבנן דמתניא שנת חמשים ואי אתה מונה שנת חמשים ואחת ממכאן שאין שנת חמשים נמנית במנין שמיטה שאם היה נמנה א"כ היה אחת למנין שמיטה א"כ לת"ק שנת חמשים כלפני שהרי אינו נמנה כלאחר חמשים:
[ואין באן] אלא החוש. כגון שצדע ראשון שקמוין ליובל אחריו כשיגיע ה' שנים עם שנת היובל יהיה שמיטה ויובל אסור בזריעה ומשמע לכו דקרא מיירי בכל השמיטות אף בשמיטה הסמוכה ליובל לשלש השנים ומיירי בכל שמיטה ושמיטה ששנה ששית מתפקת לעמלא לשביעות ולשמינית עד אחר קציר והרי כאן ארבעה בשמיטה הסמוכה ליובל לפניה בשביעות ויובל אסורין בזריעה ועוד שנה שאחר היובל ושנה ששית הרי כאן ארבע:
אלא בר', ולא בכל שמיטות איירי כלומר מה שמקוין ל' י מקרא דשש שנים איכא לאוקומי בשאר שני שבע שבאמנע היובל:
למיתרא [דרבי מאיר כו'] כדפרישית במתניתין:

רש"י

אילימא כדקנסו.

דלמר השנה למה לי למימר פשיטא כיון דלמר השנה משמע (א) השנה זו קאמר ועיבורה נמי בכלל הוי:
ולא איס בהו עיבור.
ולא ליתסר בעיבורה קא משמע לן:
היה עומד בשנה של יובל והיה אומר קונס יין **חמשים כלפני חמשים**.
ומותר קאסר עילויה אלא לאחר חמשים או בשנת חמשים נמי אסור דבשנת חמשים מתחיל יובל הבא:
ואי אסר **מונה שנת חמשים ואחת** (ו).
שלא תתחיל למנות ז' שנים של שמיטה הבאה בשנת היובל עממה שלא תהא מונה אחת לשנת ג' ולשנה הבאה אחריה שנת ג"א שגיה אלא לשנת חמשים ואחת תהא מונה אחת ושנת ג' עממה נמנית ליובל שעבר שאין עולה למנין שבע הבא כדלמריין:

יובל עולה למנין שבע.
דשנת חמשים עולה לכאן ולכאן:
אמרו לו וכו'.
אס כן ששנת יובל עולה למנין שבע אינו אלא חמשה שצדע ראשון של יובל ששהנה שהיא ראשונה שהיא יובל אסור לזרוע בה והשביעות נמי אסורה שהיא שמיטה ואינה אלא חמשה לזריעה:
אמר להם לדכריס הרי הוא אומר ועשה אם התבואה שלש השנים.
שנה ששית ושנה שביעית ושמינית עד קצירתה ואי [נמנין] אמרת (ו) אין יובל עולה למנין

שבע הרי כאן ארבעה שנים שזריעה לעשות לארבע שנים כי"ד שנת מ"ח היא ששית ותבואה שלה זריכה לששית עממה ולשנת ארבעים ותשע שהיא שמיטה ולשנת חמשים שהוא יובל ולשנת חמשים ואחת עד הקציר הרי ארבע שנים.
והאי פירכא לדברי הכל היא דלדרי יהודה נמי איכא למיפרך דלע"ג דלמר יובל עולה למנין מכל מקום אסור הוא בזריעה והוו נמי ארבע שנים:
אלא.
לדברי הכל ליכא לאוקומי להאי קרא אלא בשאר שני שבע בשש השמיטות ולא בשמיטה שביעית של יובל ולא קשיא כלל לא לדידי ולא לרבנן לדידי נמי דפרכת לי שש שנים מוקמינן ליה לקרא בשאר שני שבע שמיטין ולא בשמיטה ראשונה הסמוכה ליובל:
במתני' א) אמר קונס יין שאינו טועם עד הפסח אסור עד שיגיע.
לדברי הכל:
עד שהיא אסור עד שיאל.
דמשמע דלמר עד שיאל כל הפסח:
עד פני פסח.
משמע עד שיגיע ומשמע עד שיאל:
עד שיגיע.
דקסבר לא מעייל איניש נפשיה

לספיקא

דנהי דאיכא למימר דעד פני עד רגע אחד שלפני סוף יום האחרון שני ושלש ימי הפסח וכי קאמר עד פני הפסח לפני יום ראשון קאמר:
רבי יוסי **אומר עד שיאל**.
דקצירא ליה דמחית איניש **כל שזמנו קבוע**.
כלומר שיש להמשכתו זמן קבוע כגון פסח שקצעה צו תורה שצעה ימים כי אמר עד שיהא אסור עד שיאל דכיון דידיע זמן המשך איסורו אסר עמנו צו וכל שאין זמנו קבוע כגון קציר וזציר שאין להם זמן קבוע שיהו נמשכין אותו זמן ולא יומר שפי' אמר עד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע שאין אדם אסור עמנו זמן שאין לו קצעה:
ג' **ב' למימרא (מאי) דר' מאיר סבר לא מעייל איניש נפשיה לספיקא וכו'**.
כדפרשין במתניתין:
(א) **שחי כתי צנום**.
משחי נשים גדולה וקטנה לכל כת וכת:
כונן אסורות.
דאיכא לספוקי דילמא גדולה שבכת שניה קאמר.
אלמא מחית איניש נפשיה לספיקא:
כונן מוסרום.
דלא מחית איניש נפשיה לספיקא וכי קאמר גדולה אמרינן דודאי גדולה שבגדולות קאמר:
מוחלפס השיטה.
כאן החליפו שיטתן:
והסניא.
בניחומא:
ולענין הלכה כיון דמפקינן להו וקיימא לן [סנהדרין כו:] דר"מ רבי יוסי הלכה כרבי יוסי נקטינן בצומר עד פני הפסח שאינו אסור אלא עד שיגיע ואלע"ג דבפ' האומר דקדושין רמינן נמי הגי מתני' **אהדדי ומסקי' התם (דף סה)**.
לעולם לא תיפוך דבמתני' לאו במעיל איניש נפשיה לספיקא פליגי אלא בלישאנא בעלמא פליגי דר"מ סבר עד פני הפסח

קונם יין פרק שמיני נדרים

ר"ן

סא.

צטנ * פשיטא דהשנה עד ראש השנה משמע:
ושמע מינה שנה כהשנה.
דאי דיניה כשנה אחת לא מתסר בעצורה אלא בשנים עשר חדש כרוב שנים:
מהו דסימא הלך אחר רוב שנים.
דלית בהן עבור ונימא דלע"ג דלמר השנה לא ליתסר אלא כרוב שנים קמ"ל:

ולענין הלכה כיון דבעיין לא אפשיטא נקטינן לחומרא דיוס כיוס אחד דמי ואסור מעת לעת:
איבעיא להו אמר קונס יין שאני טועם יובל מאי.
לאו דקאמר כהדין לישנא דהא כיון דלא אפשיטא בעיין דלעיל כי אמר יובל כיוצא אחד דיניה ולא שייך למציעא אי שנת חמשים כלפני חמשים או כלאחר חמשים אלא הכל בצומר יובל זה עסקינן ולא דק בלישניה משום דעיקר בעיין ליתא אלא אי שנת חמשים כלפני חמשים שאינה כלל לחשבון יובל הבא שאין עושין שמיטה עד חמשים וצבע הילכך נודר דקאי בצמנט יובל ואמר יובל זה מיתסר בה או כלאחר חמשים שאותה שנה עולה לחשבון שמיטה שלאחר חמשים ונודר מותר בה שאין שנת חמשים מכלל יובל שעבר:
ולא שנת חמשים ואחת.
שאין שנת חמשים נמנית לענין שמיטה עד שתהא נמנית בשנת חמשים של יובל שעבר ולשנה אחת של שמיטה שאחר אותו יובל:
הרי הוא אומר שש שנים סורע וכו'.

דמשמע דלעולם קודם איסור שביעית מותר לזרוע שש שנים ולדכריך בשמיטה שלאחר היובל אינו מותר אלא חמש שנים שהרי היובל אסור בזריעה וכשיגיעו שש שנים תהא שנה ששית שנת השמיטה:
דכצירא לכו דקרא צבולהו שנים משמע הרי הוא אומר ועשת התבואה לשלש השנים ועל כרחין ליכא לאוקמיה בשמיטה של שנת מ"ט שהרי זרע של מ"ח זריך יספיק מ"ח ומ"ט וי' וי"א עד הקציר של ג"א אלא איכא לאוקמיה בשאר שני שבע שאינו סמוך ליובל מלפניו וכדי האי גוגא סגי בשלש שנים שהזרע של ששית יספיק לששית ולשביעית ולשמינית עד הקציר:
דיני נמי.
האי קרא דשש שנים תזרע דקא מקשימו לי מיניה איכא לאוקמה בשאר שני שבע שאינו סמוך ליובל מאחריו:
במתני' ז) עד הפסח אסור עד שיגיע.
דלשון בני אדם משמע עד ולא עד בכלל:
עד שיהא אסור עד שיאל.
דמשמע עד שיהא כולו:
עד פני הפסח ר' מאיר אומר אסור עד שיגיע.
דקצירא ליה לרבי מאיר של פסח קאמר לא אמרינן דלא מחית איניש נפשיה לספיקא דיוס שני ושלש ימי הפסח וכי קאמר עד פני הפסח לפני יום ראשון קאמר:
רבי יוסי **אומר עד שיאל**.
דקצירא ליה דמחית איניש **כל שזמנו קבוע**.
כלומר שיש להמשכתו זמן קבוע עד שיהא אסור עד שיאל דכיון דידיע זמן המשך איסורו אסר עמנו צו וכל שאין זמנו קבוע שיהו נמשכין אותו זמן ולא יומר שפי' אמר עד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע שאין אדם אסור עמנו זמן שאין לו קצעה:
ג' **ב' למימרא (מאי) דר' מאיר סבר לא מעייל איניש נפשיה לספיקא וכו'**.
כדפרשין במתניתין:
(א) **שחי כתי צנום**.
משחי נשים גדולה וקטנה לכל כת וכת:
כונן אסורות.
דאיכא לספוקי דילמא גדולה שבכת שניה קאמר.
אלמא מחית איניש נפשיה לספיקא וכי קאמר גדולה אמרינן דודאי גדולה שבגדולות קאמר:
מוחלפס השיטה.
כאן החליפו שיטתן:
והסניא.
בניחומא:
ולענין הלכה כיון דמפקינן להו וקיימא לן [סנהדרין כו:] דר"מ רבי יוסי הלכה כרבי יוסי נקטינן בצומר עד פני הפסח שאינו אסור אלא עד שיגיע ואלע"ג דבפ' האומר דקדושין רמינן נמי הגי מתני' **אהדדי ומסקי' התם (דף סה)**.
לעולם לא תיפוך דבמתני' לאו במעיל איניש נפשיה לספיקא פליגי אלא בעלמא פליגי דר"מ סבר עד פני הפסח

עד

המשום דלעולם קודם איסור שביעית מותר לזרוע שש שנים ולדכריך בשמיטה שלאחר היובל אינו מותר אלא חמש שנים שהרי היובל אסור בזריעה וכשיגיעו שש שנים תהא שנה ששית שנת השמיטה:
דכצירא לכו דקרא צבולהו שנים משמע הרי הוא אומר ועשת התבואה לשלש השנים ועל כרחין ליכא לאוקמיה בשמיטה של שנת מ"ט שהרי זרע של מ"ח זריך יספיק מ"ח ומ"ט וי' וי"א עד הקציר של ג"א אלא איכא לאוקמיה בשאר שני שבע שאינו סמוך ליובל מאחריו:
במתני' ז) עד הפסח אסור עד שיגיע.
דלשון בני אדם משמע עד ולא עד בכלל:
עד שיהא אסור עד שיאל.
דמשמע עד שיהא כולו:
עד פני הפסח ר' מאיר אומר אסור עד שיגיע.
דקצירא ליה לרבי מאיר של פסח קאמר לא אמרינן דלא מחית איניש נפשיה לספיקא דיוס שני ושלש ימי הפסח וכי קאמר עד פני הפסח לפני יום ראשון קאמר:
רבי יוסי **אומר עד שיאל**.
דקצירא ליה דמחית איניש **כל שזמנו קבוע**.
כלומר שיש להמשכתו זמן קבוע עד שיהא אסור עד שיאל דכיון דידיע זמן המשך איסורו אסר עמנו צו וכל שאין זמנו קבוע שיהו נמשכין אותו זמן ולא יומר שפי' אמר עד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע שאין אדם אסור עמנו זמן שאין לו קצעה:
ג' **ב' למימרא (מאי) דר' מאיר סבר לא מעייל איניש נפשיה לספיקא וכו'**.
כדפרשין במתניתין:
(א) **שחי כתי צנום**.
משחי נשים גדולה וקטנה לכל כת וכת:
כונן אסורות.
דאיכא לספוקי דילמא גדולה שבכת שניה קאמר.
אלמא מחית איניש נפשיה לספיקא וכי קאמר גדולה אמרינן דודאי גדולה שבגדולות קאמר:
מוחלפס השיטה.
כאן החליפו שיטתן:
והסניא.
בניחומא:
ולענין הלכה כיון דמפקינן להו וקיימא לן [סנהדרין כו:] דר"מ רבי יוסי הלכה כרבי יוסי נקטינן בצומר עד פני הפסח שאינו אסור אלא עד שיגיע ואלע"ג דבפ' האומר דקדושין רמינן נמי הגי מתני' **אהדדי ומסקי' התם (דף סה)**.
לעולם לא תיפוך דבמתני' לאו במעיל איניש נפשיה לספיקא פליגי אלא בעלמא פליגי דר"מ סבר עד פני הפסח

עין משפט
גר מצוה

מז א מיי פ"י מהל'
מד"ס הל' ד סמג
לאזין נבנע טוש"ע יו"ד ס"י
רכ סעי' ו:

מז ב מיי סס הל"ה:
יז ג מיי פ"י מהל'
שמיטה ויובל הל"ו:

פירוש הרא"ש

למה לי לביביר.
פשיטא דחדש העיבור הוא בכלל השנה דבין פשוטה ובין מעוברת קרויה שנה:
אלא לאו דאמר שנה.
ואנב אורחיה קא משמע לן דשנה כהשנה ואיטו אסור אלא עד משלום השנה דאי הוי כמו שנה אחת כיון דלאחר עד מוך שנה אחרת בזמן הזה מהי נפקא מינה בעצורה:
מהו דתייבא הלך אחר רוב הגמים.
ולא היה דבעתו אלא עד משלום ז' אלול:
יובל באי.
סס אמר יובל זה מותר בשנה היובל או לא:
את שמען.
דפלוגתא דר' יהודה ורבנן היא:
שנת החישים אותה מונה ואי אותה מונה שנת החישים איהו שנת חמשים ואחד.
כלומר שנת חמשים אותה מונה לשלוש יובל שעבר ואי אותה מונה אותה להיות אחד ליובל הבא שהיא נקראת מחילת שנת השמיטה הבא:
ורבי יהודה סבר דיובל היא התחלת שביעית הבאה.
הלך לרבנן אסור בשנת היובל ולר' יהודה מותר:
ואין באן אלא החוש.
בשמיטה ראשונה של יובל:
אמר להם לדבריכם.
דנעשו לפיכא דשבע שנים בכל השמיטות איירי ואמטו להכי אקשימו לי תקשי נמי לדידכו ועשת את התבואה לשלש השנים דלא מתימו לאוקומי בכל השנים דשנה שאנני היובל זריכה לעשות לארבע השנים לעממה ולשנה שביעית ולשנת היובל ולשנה שלאחר היובל עד הקציר:
מתני' עד הפסח אסור עד שביעי.
משום דבסיפא שייך למתני אסור נקטו גריסא נמי אסור:
עד שיצא אסור עד שיצא.
דמשמע כל זמן שהוא הויה:
עד פני הפסח.
ויש במשמעות זה שלשה עניינים איכא למימר עד פני ימים הראשונים דהיינו עד שיגיע ואיכא למימר עד פני פסח והיינו עד שיאל וקאמר רבי מאיר עד שיגיע דלא מעייל איניש

נפשיה:

עין משפט
גד מצוה

סא:

ר"ן

עד קמי פסחא משמע ורבי יוסי סבר עד דמתפני פסחא משמע ולפוס ההיא סוגיא מתניתין כדקיימא קיימא ורבי יוסי סבר עד שינא אפילו הכי כיון דהך סוגיא איתמרא צסוגיא דנדרים משמע דאיכא למסמך עלויה טפי מההיא איתמר ועוד דהא תניא כי הך סוגיא והוא דעת הרב רבינו משה בר מיימון וזכרנו לצרכה. אבל הרב רבינו משה בר נחמן וזכרנו לצרכה פסק סוגיא דהתם ללא תיפוך דרבי יוסי אמר צעד פני אסור עד שינא ונקטינן כותיה: ירושלמי^(א) קצע זמן למשהו צנו ואמר קונס יין שאני טועם עד שיהא משתה צני כמי שזמנו קצוע או מאחר שיכול לדחמו כמי שאין זמנו קצוע ולא אפשרטא **ולחומרנא: ברתנ'.**
עד הקיץ עד **שיהא הקיץ עד שיחילו העם להכניס צלילות.**
קיץ זמן לקיטת פירות תאניס וקרי ליה קיץ לפי שקולצין אותן ציד וקמני דכיון דלאמר עד הקיץ או עד שיהא עד שיתחילו העם להכניס צלילות ולא יומר לפי שאין זמנן קצוע: **עד שיקפלו המקצועוס.**
הסכינים שהס מיוחדים לתאון התאניס כשעושים מהן עיגולין נקראין מקצועות והכי אשכחן דקרי קרא לסכיני מקצועות דכתיב (ישעיה מד) **יעשהו צמקצועות ואף העיגולין עלמן נקראים**
כן על שמן: **גב' בלגה של האניס.**
שלפי שהן נקללות ציד לקיטת קרויה קיץ. ולא כללה של ענבים משום דלא מקלצן צידא אלא על ידי ספיץ וההיא חתיבה מקראי: **ענבים כי מירדון מקלצן צידא.**
כשיצסו עוקזי הענבים אף הס נקלצין ציד מקרו: מותרות

זו על ז ומרוייהו שיעצור ויקפילו משמע צוקו הקיץ: **גב' ולא כלגה של ענבים.**
משמע אף על פי שהצציר הוי סמוך לאלתר לקיץ לא אמרינן שזה נמכוון לכללה של ענבים אלא ודאי אינו אסור אלא עד תאניס: **ענבים צלל האניס.**
ואסור עד לכללה של ענבים: **ענבים לא מקלצו ציד אלא צבקיין ולא דמו כלל לתאניס הלכך לא הוו צללל תאניס: ענבים נמי כי מירדון.**
כשמתצבליין יפה יפה שנושרין ענבים מן האשכול מקלצו נמי צידא כתאניס הלכך הוו צללל תאניס: ^(א) **הנא הוקפלו רוב המקצועוס.**
אותן תאניס שנשרייור צשדות וצאילנות: מותרות

וענבים שנקלצין צבקיין נקרא צלריה: **ענבים נמי כי מירדון.**
פירוש כשמייצסו נקלצות ציד (ג"א) מירדון כמו חבילי ורדין: עד שיקפלו רוב המקצועות.
סכינס שקולצין צסס עיגולי תאניס והעיגולים עלמן נקראין קאיעות:

קצוב הלכך צכל ענין עד שיתחיל קאמר והרב רבי אליעזר ממין דקדק מדקתא גבי קיץ עד הקיץ עד שיהא וגבי קציר וצציר ומסיק לא קמי עד שיהא אלמנא דוקא קמי דקציר וצציר ומסיק זמן משיכתן ידוע כמו פסח ויא אמר עד שיהא עד שיעצור קאמר אבל קיץ אין לקיטת תאניס כהתא ואין קצב זמן הקיץ:
ורבר שאין זבמו קבוע.
פי' אם תלה נדרו צלבת פלוני למקוס פלוני או עד מלחמת פלוני שאין ידוע כמה יהיה צאומו מקוס וכמה תמשך המלחמה הילכך לא נתכוון לומר כל זמן היות פלוני צאומו מקוס וכל ימי היות המלחמה ולא נראה האי פירושא כי הדבר ידוע שלפעמים ימי הקציר ימי הקציר ימי הפעמים מרובין לפי צרכה השניס ועוד דמשמע דזה הכלל קאי אדצריס השנייס צמשנה והאי דלא קאמר בקציר וצציר ומסיק עד שיהא כיון דמנא אינו אסור אלא עד שיגיע הוי כאלו תנא עד שיהא דהכי משמע ליטנא צאיה לזון שאמר אינו אסור אלא עד שיגיע:
עד שיתחילו העם להבנים בבבליות.
לא שיקוזו ערזי אלא עד שיקלצו הרבה ומכניסין צלילות:
עד שייקפילו המקצועות.
היינו סכינין שנקפלן וננסון לתוך קמיהס כגון מער ולאחר שעבר הקיץ מקפלן אותן וננסין לתוך הקתא ומנטייען אותן לשנה הצאה וע"ש כך נקראין התאניס אחר שדרכוס בעיגול קאיעות ויש מפרשים מקצועות היינו מחלללות שמיצטן עליהס התאניס בשעה ולאחר שמכניסין התאניס מקפלן המחללות לשמס:
הבל לפי בוקום נדירו.
ואס רוב תבואות המקוס שעורים עד קציר שעורים ועוד קאמר אס היה צבר ואס היה צבקעס גס צוה הויך אחר מקוס נדרו:
גמ' לביטריא דר"ם סבר לא מעייל איניש נפשיה לבפיקא.
כדפרשינן צמתני' דבסא פליגי:
בי שיש לו שתי בתי בנות.
משה הוי בקדושין צפרק האומר (דף סד:) כגון שנשא שתי נשים זו אחר זו והיה לו צנות משתיס וטולן קטנות וצידו לקדשן:
ואיני יודע.
לא צרכי צוומי:
כולן אסורות.
אף אצמעות צכמות דמעיל איניש נפשיה לבפיקא ורבי יוסי סבר שאין דעמו אלא דכר המצורע שאין להספק:
והתניא.
החלילי משמתיו וממני' דקדושין דוקא:
ולא בלבלה של ענבים.
לקיטתן לא מיקרי קיץ לשון קיץ משמע דבר הללקט ציד:
ורבן שבעון בן גבליאל סבר ענבים נמי כי מירדון מיקצצן בריא.
כשהס מצושילן עומדין לנירות ממיצון כמו הרודה תלות דצס:
לישנא אחרניא מירדון.
תמיצסו המורות טמות ליקץ דמתן צצנת חבילי קס ומבילי ורדין:

קונם יין פרק שמיני נדרים

לספיקא דכיון דאיכא לספוקי אי משמע עד שינא או עד שיגיע ודאי דצליכא ספיקא כרהכר צדעמו צשעת הנדר דהיינו עד שיגיע:
ורבי יוסי אומר עד שינא.
דסבר מעייל איניש נפשיה לבפיקא דאיכא לספוקי שנא עד שינא קאמר: **גב' (א) למימרא דרבי מאיר וכו'.**
כדפרשיט: **שפי יוסי צנות.**
משתי נשים שנשא זו אחר זו וכל אחת ילדה שתי צנות:
כולן אסורות
חוץ וכו' דרבי רבי מאיר.
דקסבר רבי מאיר מעייל איניש לבפיקא דלא אידהר הארוס צשעת קידושין דלא לימי לידי קלקול והואיל דלא ידעינן הי מייניהו קידש כולן אסורות:
חוץ מן הקטנה צצקטנות.
לדצדי הכל לית לה סס גדולה:
רבי יוסי אומר כולן מוסרוס וכו'.
דקסבר לא מעייל איניש נפשיה לבפיקא:
מוחלפס השיטה.
כלומר אפיץ צמתיתין דנדרים ואימנא לרבי מאיר מעייל איניש כו' (ב):
והסניא.
ציחומא דמוחלפת:
זה הכלל כל שזמנו קצוע.
כגון רגליס:
עד שינא.
דקסבר מעייל איניש נפשיה לבפיקא:
ברתנ' אמר קונס שאיני טועם יין עד (א) הצציר.
של ענבים:
ועל עד המסיק.
לקיטה של זמנים:
וכל שאין זמנו קצוע.
כגון קציר וצציר דזמנין הוו צצריפי וזמנין הוו צצפלי:

עד הקיץ.
עד שעת לקיטת תאניס או שאמר עד שיהא הקיץ שניהס משמע דאינו אסור אלא עד שיתחיל העס להכניס תאניס צלילות וזהו צתחילת הקיץ:
אמר עד שיעצור הקיץ אסור עד שיעפלו המקצועוס.
עד שמכפילן הסכינים שקלצו צנה התאניס ומנטייען אותן כמו מקפלן את הכליס (שצט דף קיג.).
ענין אחר שיקפלו ^(א)
עד שמורץ אותן צבוקפין ועושין אותן שירטי"ש כמו לטינר קאיעות.
ולשון יכפילו על סס מנמיחין אינו אסור אלא עד שיגיע דכל הי אין זמנו קצוע כמה נמשכין ומפרס צמר הכי כל שידוע זמן משיכתו ואמר עד שיהא עד שינא קאמר כי (אין) זמן הוייתו קצובה אבל דבר שאין זמן הוייתו קצובה אפי' אמר עד שיהא אין צדעמו להכניס עלמו צאיסור זמן שאין ידוע לו כמה ימשך ועד שיגיע קאמר:
עד הקיץ עד שיהא קיץ.
גס קיץ אין זמנו קצוע והאי דלא קאמר בקציר וצציר ומסיק עד שיהא אסור אינו אסור אלא עד שיגיע:
עד שיתחילו העם להבנים בבבליות.
לא שיקוזו ערזי אלא עד שיקלצו הרבה ומכניסין צלילות:
עד שייקפילו המקצועות.
היינו סכינין שנקפלן וננסון לתוך קמיהס כגון מער ולאחר שעבר הקיץ מקפלן אותן וננסין לתוך הקתא ומנטייען אותן לשנה הצאה וע"ש כך נקראין התאניס אחר שדרכוס בעיגול קאיעות ויש מפרשים מקצועות היינו מחלללות שמיצטן עליהס התאניס בשעה ולאחר שמכניסין התאניס מקפלן המחללות לשמס:
הבל לפי בוקום נדירו.
ואס רוב תבואות המקוס שעורים עד קציר שעורים ועוד קאמר אס היה צבר ואס היה צבקעס גס צוה הויך אחר מקוס נדרו:
גמ' לביטריא דר"ם סבר לא מעייל איניש נפשיה לבפיקא.
כדפרשינן צמתני' דבסא פליגי:
בי שיש לו שתי בתי בנות.
משה הוי בקדושין צפרק האומר (דף סד:) כגון שנשא שתי נשים זו אחר זו והיה לו צנות משתיס וטולן קטנות וצידו לקדשן:
ואיני יודע.
לא צרכי צוומי:
כולן אסורות.
אף אצמעות צכמות דמעיל איניש נפשיה לבפיקא ורבי יוסי סבר שאין דעמו אלא דכר המצורע שאין להספק:
והתניא.
החלילי משמתיו וממני' דקדושין דוקא:
ולא בלבלה של ענבים.
לקיטתן לא מיקרי קיץ לשון קיץ משמע דבר הללקט ציד:
ורבן שבעון בן גבליאל סבר ענבים נמי כי מירדון מיקצצן בריא.
כשהס מצושילן עומדין לנירות ממיצון כמו הרודה תלות דצס:
לישנא אחרניא מירדון.
תמיצסו המורות טמות ליקץ דמתן צצנת חבילי קס ומבילי ורדין:

מוסף רש"י

כגון פסח וי"ט למעוטי קיץ וקציר וצציר, דאס אמר עד פני או אפילו עד שיהא, אינו אסור אלא עד שיגיע.
דכיון דאין משך זמן קצוע.
שזה ממחר ללות קיילו וקצירו וזה ממחר.
לא נמכוון זה אלא לתחילתו, משיתחילו העס לקציר (דושין טד.)
אינו אסור אלא עד שייגיע.
אפילו צעד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע, והוא סממן לה זה הבלל כל שדמנו קבוע.
ר"ל כמה הוא נמשך כל שאמר עד שיהא אסור עד שינא וכל שאין זמנו קצוע, ר"ל כגון קיץ וקציר וצציר ומסיק שאין זמנס שזה ואיכא חרפי ואפלי, וכן פעמים רוב תבואות נמשך הרבה, אפילו אמר עד שיהא אינו אסור אלא עד שיגיע (מאירי בשוח).

מסורת הש"ס

רש"י

(א) [לעיל י"ג:]. (ב) [לעיל י"ג:]. (ג) קידושין (נא: סד: א) [מוספתא פ"ד ע"ש היטב קידושין סד:]. (ד) [בקידושין סד: איתא פני וכן איתא צמוספתא דמכילתין פ"ד]. (ה) [פי' הרי"ן על ריש ממני' ממלל צע"א]. (ו) [שיך לעמוד הקודס]. (ז) [שיך לעמוד הבא]. (ח) [פ"ח ה"א].

הגהות הב"ח

(א) גמ' כולן אסורות חוץ מן הקטנה שבקטנות דבריר ר' מאיר ר' יוסי אומר כצ"ל: (ב) רש"י ד"ה מוחלפת וכו' לה מאיר מעייל איניש וכו' ולר' יוסי לא מעייל איניש כו' הס"ד: (ג) ד"ה אמר קונס שאני טועם יין עד הקציר של חטים ושעורים עד הצציר של ענבים: (ד) ר"ה אמר עד וכו' ענין אחר שקפילו עד שהחרין התאנים בקציעות ועושין אותן שירטי"ש כמו לטינר קאיעות ולשון יכפילו על סס שמחין אותן זו על זו ומרוייהו יכפילו ויקפילו שיעבור הקיץ משמע צוקו הקיץ כצ"ל:

גליון הש"ס

בהר"ן ירושלמי קצע וכו' ולהוציא.
ענין צהרין לקמן דף קצ ע"ג ד"ה מתחלקת:

לעזי רש"י

שירט"ש.
מחרוזות.

פירוש הרא"ש

לבפיקא.
ודבר המצורע לקרות פני הפסח קאמר והיינו עד שיגיע:
ור' יובב כבר מעייל איניש נפשיה.
לאסר צכל מה שיוכל להספק בו:
עד הקציר בו.
להספק:
עד שיהא אסור אלא עד שיגיע:
כיון שאמר עד שיהא (כו')

אינו אסור אלא עד שיגיע דכל הי אין זמנו קצוע כמה נמשכין ומפרס צמר הכי כל שידוע זמן משיכתו ואמר עד שיהא עד שינא קאמר כי (אין) זמן הוייתו קצובה אבל דבר שאין זמן הוייתו קצובה אפי' אמר עד שיהא אין צדעמו להכניס עלמו צאיסור זמן שאין ידוע לו כמה ימשך ועד שיגיע קאמר:
עד הקיץ עד שיהא קיץ.
גס קיץ אין זמנו קצוע והאי דלא קאמר בקציר וצציר ומסיק עד שיהא אסור אינו אסור אלא עד שיגיע:
עד שיתחילו העם להבנים בבבליות.
לא שיקוזו ערזי אלא עד שיקלצו הרבה ומכניסין צלילות:
עד שייקפילו המקצועות.
היינו סכינין שנקפלן וננסון לתוך קמיהס כגון מער ולאחר שעבר הקיץ מקפלן אותן וננסין לתוך הקתא ומנטייען אותן לשנה הצאה וע"ש כך נקראין התאניס אחר שדרכוס בעיגול קאיעות ויש מפרשים מקצועות היינו מחלללות שמיצטן עליהס התאניס בשעה ולאחר שמכניסין התאניס מקפלן המחללות לשמס:
הבל לפי בוקום נדירו.
ואס רוב תבואות המקוס שעורים עד קציר שעורים ועוד קאמר אס היה צבר ואס היה צבקעס גס צוה הויך אחר מקוס נדרו:
גמ' לביטריא דר"ם סבר לא מעייל איניש נפשיה לבפיקא.
כדפרשינן צמתני' דבסא פליגי:
בי שיש לו שתי בתי בנות.
משה הוי בקדושין צפרק האומר (דף סד:) כגון שנשא שתי נשים זו אחר זו והיה לו צנות משתיס וטולן קטנות וצידו לקדשן:
ואיני יודע.
לא צרכי צוומי:
כולן אסורות.
אף אצמעות צכמות דמעיל איניש נפשיה לבפיקא ורבי יוסי סבר שאין דעמו אלא דכר המצורע שאין להספק:
והתניא.
החלילי משמתיו וממני' דקדושין דוקא:
ולא בלבלה של ענבים.
לקיטתן לא מיקרי קיץ לשון קיץ משמע דבר הללקט ציד:
ורבן שבעון בן גבליאל סבר ענבים נמי כי מירדון מיקצצן בריא.
כשהס מצושילן עומדין לנירות ממיצון כמו הרודה תלות דצס:
לישנא אחרניא מירדון.
תמיצסו המורות טמות ליקץ דמתן צצנת חבילי קס ומבילי ורדין: